

GRACE PALEY

ölü dilde BİR hayalperest

Türkçeleştiren:
Püren Özgören

Delili

Grace Paley

Çarlık Rusya'sından Amerika'ya göçen sosyalist Yahudi bir aileye mensup, Amerikalı feminist öykücü ve şair Grace Paley (1922-2007) aynı zamanda bir aktivistti. 1950'lerdeki nükleer karşıtı harekete, 1960'larda ise Vietnam Savaşı'na karşı düzenlenen protestolara katıldı. Yaratıcı yazarlık dersleri de veren Paley'nin, *İnsana Hiç Rahat Yok Kendinden* (1959), *Son Dakikada Büyük Değişimler* (1974), *Aynı Gün Daha Sonra* (1985) adlı kitaplarının yer aldığı, 1994 yılında yayımlanan *The Collected Stories* (Toplu Öyküler) seçkisi çeşitli ödüllere aday gösterildi.

Püren Özgören

Adana'da doğdu. Avusturya Kız Lisesi'ni bitirdikten sonra University of Miami'de dil eğitimi aldı. 1984'ten beri sürdürdüğü roman, biyografi ve öykü çevirileri arasında Scott Fitzgerald, Truman Capote, Doris Lessing, Anais Nin, Toni Morrison, D.H. Lawrence, Yukio Mişima, Henry Miller, John Steinbeck, Khaled Hosseini, Ian McEwan ve Alice Munro gibi yazarların eserleri vardır.

ÖLÜ DİLDE BİR HAYALPEREST

© 2017, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1994, Grace Paley

İlk baskı 1994 yılında, ABD’de *The Collected Stories* adıyla
Farrar, Straus and Giroux tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Grace Paley

TÜRKÇELEŞTİREN: Püren Özgören

EDİTÖR: Hilâl Aydın

DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın

KAPAK RESMİ: Gökçe İrtten

KAPAK UYGULAMA: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest, Aynur Sanbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-25-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

GRACE PALEY

ölü dilde BİR
hayalperest

Deli

İÇİNDEKİLER

SON DAKİKADA BÜYÜK DEĞİŞİMLER

Mesafe	10
Dertli Adam	23
Faith Ağaçta	29
İstekler	54
Borçlar	57
Yaşamak	60
Küçük Kız	63
Hüzünlü Melodi	70
Son Dakikada Büyük Değişimler	74
Babamla Sohbet	94
Göçmen Hikâyesi	102

AYNI GÜN DAHA SONRA

Aşk	108
Ölü Dilde Bir Hayalperest	113
Bahçede	137
Başka Bir Yerde	142
Lavinia: Eski Bir Hikâye	154
Endişe	159
Bu Ülkede, Ama Bir Başka Dilde, Halam Herkesin Evlenmesini İsteddiği Erkeklerle Evlenmiyor	163
Anne	165
Bir Adam Bana Hayat Hikâyesini Anlattı	167
Hikâye Dinleyicisi	169
Pahalıya Patlayan An	180
Dinlemek	195

Bu kitabı¹, Edebiyat ve Annelik Mesleği'ndeki meslektaşım, dostum Sybil Claiborne'a ithaf etmek istiyorum. 1957'de bir gün Barrow Sokağı'ndaki apartmanın beşinci katındaki dairesine onu görmeye gitmiştim. Yumurtalarından memnun kalmadıkları için söylenen iki kocasına da o evde bizzat tanık oldum. Bundan sonra neredeyse kırk yıl boyunca sürekli konuştuk. Sonra o öldü. Vefatından üç gün önce, geriye yalnızca bir düzine sözcüğü kalmış, tatmin olamamış bir insanın duyarlılığıyla, yavaşça, Grace, dedi, asıl soru şu: Bu hayatı nasıl yaşamalısınız?

1 Yazarın söz ettiği kitap, 1994 yılında yayımlanan Toplu Öyküler'dir (*The Collected Stories*). Elinizdeki kitap ise, Toplu Öyküler'de yer alan ve daha önce *Son Dakikada Büyük Değişimler* ile *Aynı Gün Daha Sonra* kitaplarında yayımlanmış öykülerden bir seçki olarak hazırlanmıştır. [E.N.]

**SON DAKİKADA
BÜYÜK DEĞİŞİMLER**

Mesafe

Beni tanısaydınız, buna kesinlikle memnun olurdunuz. Gençliğin hakkını veren bir kadındım. Evet, bütün o mutlu dönem boyunca, bazıları gibi değildim. Benim gençliğim öyle göz açıp kapayana dek uçup gitmedi. Salı ve çarşamba geceleri de cumartesi geceleri kadar keyifliydi.

Sonrasında acı çektim mi? Hayır efendim, biz bu ülkenin verdiklerinin tadını doyasıya çıkardık: arabalar, Jersey’de kiralanan yazlıklar, daha piyasaya çıktığı dakika televizyon, mutfakta en muhteşem ne varsa, hepsi. Yöneticinin başını ağrıtmaya geçecek tek bir şikâyetim yok.

Yine de, o gençlik günlerini özleyişim uzun, iflah olmaz bir sıla özlemi gibi. Benim için o günler, sonsuza dek ayrı düştüğüm gerçek evim ve o zamandan beri şahane zevkler içinde yaşıyor olsam da gurbetteyim. Eh, n’apalım, pekâlâ. O yıllara elveda.

Ama işte bu yüzden, alt kattaki Ginny ve çocuklarını anlıyorum. Çelimsiz, yeterince gelişmemiş çocuklar bunlar. Güneş görmeyen, et yemeyen. Varsa yoksa makarna, fasulye, lahana. Eh, göçmen gemisinden yeni inmiş annem bile daha bilgiliydi.

Ginny’nin evi bir zamanlar, derler ya, hık demiş benimkinin burundan düşmüştü. Havalandırma boşluğundan yukarıyı da aşağıyı da duyabilirdiniz, mutfağından gelen şarkıları, salonda çalan banjoju, kendisinin de kabullendiği gibi, yatak odasındaki tefi. Kocasını Amerikalı değildi. Çingenelerinki gibi siyah saçları vardı.

O zamanlar her şey lekesizdi, mutfak tıpkı banyo gibi uçuk leylak rengi fayanslarla kaplıydı. Tüm yüzeyler formika, her şey canlı, parlak renkli. Tavalar, tencereler, parıltısı konuğun gözlerini kamaştırır diye ters çevrilmiş... görebiliyordunuz, o aile yuvasının ne kadar sinsi olduğunu görebiliyordunuz.

Elbette hikâyenin bir de sefil kısmı var: Kadın her daim pis, su yüzü gördüğü yok. Sürekli ağlar da ağlar. Temizlikten nasibini almamış.

Mahalledeki beş mütecessis hanım, ben hariç, toplantı yapıp Çocuk Esirgeme Kurumu'na bir dilekçe yazdı. Bir işe yaramayacağını zaten biliyordum, çünkü kurumun duruma el koyması için kirden, ayyaşlıktan ve ara sıra fahişelik etmekten daha fazlası gerekiyordu. Eyaletimizdeki çocukların bu hâlde olmasının nedeni de muhtemelen bu. Gerçi beni ilgilendirmez ama bunun yıllardır farkındayım. Anneler ve babalar yükü kısmen başkasına atmanın rahatlığı içinde, canları istediğinde kalkıyor, bebeğin sütünü saat üçten önce pompayla çekip, daha ikindi olmadan oynaşma meraklısı sevdicekleriyle yatağa giriveriyorlar. (Vay başıma.) Çocuk Esirgeme'nin umurunda değil; kim yazarsa yazsın. Yörede tanınmış, nüfuzlu kişiler, hatta belediye başkanını seçtirmek için varını yoğunu ortaya koyan, ilçenin ileri gelenlerinden kuzenim Leonie bile yazsa, karşılık falan alamaz. Hâl böyleyken, altı üstü Parti Aday Seçimi'nde sandık görevlisi olan ben neden uğraşayım ki?

Hem zaten bu mahalleye her türden insan geliyor, bununla salt siyahileri kastetmiyorum. Demek istediğim senin, benim gibiler; çoğu bozulmuş, yoldan çıkmış dindar, düzgün insanlar. Tamam, her koyun kendi bacağından asılır da, çocuklar ne olacak?

Ginny'nin kocası, bacaklarının arasını tıraş eden Porto Rikolu bir kızla kaçtı. Bu herkesçe bilinen bir şey, yoksa asla söylemezdim. Ginny onun bu kızla gezdiğini duyunca, kocasının aklını çelmek için kendisi de bacak arasını tıraşladı ama adamın midesini bulandırdığıyla kaldı, bu da tabii sonucu etkiledi.

Erkekler yaşlandıkça budala gibi bu rezil ucubelere daha çok tutuluyorlar; benim ihtiyar da her ne kadar bana her zaman düşkün olsa da, çoğu kez aynısını yaptı. Dert etme zahmetine girmiyorum. Annelere ve eşlere tavsiyem: Kocanız olacak ahmakların sevgililerine öykünmeyin. Yaşınız falan düşünüldüğünde, yalnızca aptal bir soy-tarı durumuna düşersiniz. “Bayat hamur yeni fırında kabarmaz,” sözünü hiç duymadınız mı?

Eh, siz biliyorsunuz, ben biliyorum; bu binaya çaktırmadan sızan punklar ve eşcinseller bile içten içe biliyor. Oğlum John artık Ginny’nin o pis, dağınık dairesinin müdavimi. Sevgili karıçığı Margaret’in, Jersey’nin kirli havasından delik deşik olmuş parlak suratından bıkip usandı; kim suçlayabilir ki onu. Güneş Jersey’nin mazotunu delip geçme şansını hiç bulamadığından, torunlarımın hepsi, ki sayıları altıyı buluyor, solgun benizli. Oradaki ağaçların yaprakları bile bildiğimiz yeşile dönemiyor.

John! Arada bir gözlerimin içine bak! Her zaman öylesine ufak tefek, cılız ve tatlıydın ki, narin bir dal gibiydin; oğlanlarla birlikte dışarıya çıkıp oyna diye uğraşırdık, sen de biz istediğimiz için çıkar-dın. Sekiz yaşlarındayken onu okuldan sonra katılacağı Yavrukurtlar grubuna soktuk; ağızlarından küfrün eksik olmadığı, terbiye nedir bilmeyen bir güruhtu. Hepsi de kaba saba ve azgındı, ancak öğretmen aralarına katıldığında, hepsi hazır ola geçiyordu. Sağa dön! Uy-gun adım yürüyüşleri öyle düzgündü ki, karşınızda Birleşik Devletler Donanması var sanırdınız; kocam da salı akşamları onlara çavuşluk zamanından hatırladıklarını öğretiyordu. Hop, iki, üç, dört! Sanırım bütün hatırladığı da buydu. Ama duruşu bile düzelmiş olan John eve döndüğünde, onu kucaklayıp öptüğümde, “Bugün izcilerle ne-ler yaptınız, oğlum? Geçit töreni mi?” diye sorduğumda, “Ah hayır, anne,” derdi. “Bayan McClennon bütün gün ilçe çapındaki piknik için para topladı, ben de boya kalemlerimi alıp Kutsal Anamız’ın resmini yaptım, bak.”

İşte benim John'um bu. Elinizde Polaroid Land kamera olsa, bundan daha net bir resim elde edemezsiniz.

İnsanlar hiç üstlerine vazife olmasa da sordular: Siz ikiniz (Jack'le beni kastediyorlardı; ikimiz de çalışıyorduk) geriye kalan son oğlunuzu neden üniversiteye göndermediniz?

Şey, dürüst olmak gerekirse, üniversitede yapıp yapabileceği tek şey, ıstırap çekmek olurdu. Gerçek şu ki pek zeki değildi. Babası da öyle, zaten o da zekâsını babasından aldı. Michael'ımızsa cin gibiydi. Ama Michael öldü. Bunları babasıyla defalarca konuştuk, vardığımız sonuç, John'u bir meslek sahibi yapmaktı. Kocam Jack, daha ilk kuruluş mücadelelerinden bu yana sendikada sayılan biriydi, gayretli ve sadıktı. John torpilli olmanın kolaylığından güzelce yararlandı. Akıllılık etmiştik. İşe yaradı.

Şimdi (hâlihazırda) inşaat sektöründe isim yapmış, başarılı bir işadamı; beton levha üreten küçük bir ikincil işi, şahane bir evi ve hepsi de rahibin yeğeni gibi giyinen çocukları var.

Ancak Ginny'yle John'u bu zift karası, domuz ağılı mahallenin incileriyken gören tek kişinin ben olduğumu sanmayın. Ah, görenlerin sayısı hayli fazlaydı ve o güzel resmi, kafataslarının dibindeki çamur yığnında hâlâ taşıyorlar, tıpkı yengeçler gibi. Ve bundan; o püripak zamandan söz ettiklerinde, geçmişte olanlara anlam vermeye çalıştıklarında, her şeyin bitişinin sorumlusu benmişim gibi düşüncelerine hiç şaşırıyorum.

“Hey,” dedi Jack o yıl belki de yirminci kez, “kadın tam bir yırtıcı kuş. Johnny'mizi mahvediyor... Baksana şu kadına.”

Tamam. Hayli yırtıcı sayılır. Yine de *benim* on yedi yaşındaki hâlimden daha vahşi değil; ona bunu hiç anlatmadım, uzun zaman önce, Anthony Aldo'yla birlikte Central Park'ın çimenlerini ezdiğimiz o koca yılı yani. Jack'in bilmesini istemedim; kendi çılgınlığımı ne diye günümüzdeki herhangi bir çılgınlıkla yarıştıracaktım ki. Çünkü o yalın, basit bir adamdı... Tanrı, makarnacı bir İtalyan için

ayırıldığı çalışma saatlerinden, şükürler olsun ki, fazla mesai yapıp düzgün bir Amerikalı çıkarmayı başarmış. Onu kaygılandırmayı hiç mi hiç istemiyordum. Kocam, hani derler ya, iyilik timsaliydi.

Jack eve saat altıda gelir, bense öğleden sonraları kasiyerlik yaptığım yerden altıyı çeyrek geçe dönerim. Akşam yemeğini hazırlarım. Saat yedide yemeğimizi yer, bulaşıkları yıkarız. Tam yedi kırk beşte, konuğumuz yoksa, oğlan da dışarıda gezmedeyse, Jack karıcığını ister. Şipşak, temiz ve dolaysız. Saat 8.15'te, her zerresini duşta akıtır. Ufak viskisini veririm. Dünyada neler olup bittiğini öğrenmek için şu boşboğaz *Journal-American*'ı evirip çevirir. Bu da fazla gelir. İyi geceler. Bay Raftery, dostum.

Tanrı'ya şükür gece yarısına kadar beni televizyonun en kaymak programlarıyla ve bir bardak tatlı şarapla baş başa bırakır. Yine de bir erkek olarak kadınına, yani bana her gün gösterdiği ilgiden hoşlanıyorum, bu ilgi onu yorduğu kadar usandırmıyor beni. *Late Show*'u son reklam da bitinceye kadar, gözümü bile kırpmadan izleyebiliyorum. Genç kızkenki çalgınlıklarım beni ilgilendirir, başkasını değil.

Şimdi: John dostluklarını Tanrı katında perçinlemek için Ginny'ye, her ne kadar iş güç sahibi bir adam olsa da, liseden kalma okul rozetini verdi. Ona sendika kartını veremezdi (bu hiç âdetten değildi), ama kadını Klaus Schnauer'in onuruna verilen ünlü yemeğe götürdü. Adam, Camillo'da tam otuz beş yıl geçiren, Amerikan lokaeline girmesine izin verilen tek Hans; koca kıçlı iğrenç bir Nazi'ydi, ister inanın ister inanmayın, kıcı öyle büyüktü ki, insanı ılımlı bir komüniste dönüştürebilirdi. Her neyse, bu ruhu genç tayfa için cumartesi gecesi her zamanki gibi aralıksız sürdü. Pazar sabahı berbat bir hâlde uyandılar ve John sersem sepelek kahvaltıya geldi; tıraş falan olmadan. (Bir erkek ister koca, oğul, isterse pansiyoner olsun, kahvaltıya tıraşlı oturmalıdır.) "Anne," dedi, "Virginia'ya evlenme teklif edeceğim."

Kocam, “Söylemiştim sana,” dedikten sonra gazetenin çizgi roman ekini jambonunun üzerine bıraktı.

“Öyle mi?” dedim John’a.

“Evet ve Tanrı iyi biriyse, o kız benimle evlenecektir.”

“Günaha girmek istemem,” dedim, “ama kız evet derse, Tanrı emekliye ayrılmış, sayfiyede balık tutuyor demektir.”

“Anne!” dedi John. Çok tatlı çocuktur John, arkadaşlarına ve iyilere sadıktır.

“O kız önüne gelenle çıkar,” dedim.

“Aman anne,” dedi John, nişanlı olmadıklarını ve kızın canının istediğini yapabileceğini ima ederek.

“Çıkmak bir şey değil,” dedim. “Onu daha geçen cuma gecesi Pete’le gördüm, sarmaş dolaş Phean’ın yerine gidiyorlardı.”

“Pete işte, anne,” dedi, bunda kızın bir hatası olmadığını söylemeye çalışıyordu.

“Peki, ya geçen cumartesi gecesi, koskoca Manhattan’da sinemaya götürecek bir kişi bile yokmuş gibi filme tek başına gitmek zorunda kalmana ne demeli? Sen gidince, onun Carlo’dan iki Coca Cola alıp doğruca üçüncü kata, John Kameron’ın evine yollandığını gördüm...”

“Ee? Ne olmuş?”

“...saat on birde çıktılar, *oğlanın* kolu kızın omzundaydı.”

“Ee?”

“...eli de kızın kazağının altındaydı.”

“Öyle değildir, anne.”

“Evet, *öyle*. Peki, söyle bakalım genç adam, mahalledeki tüm gözü dönmüş oğlanların, memelerini Carvel mandırasındaki süt sayacı gibi parmakladığı bir kızla evlenince neler hissedeceksin, de bakalım?”

“Dolly!” dedi Jack. “Çok ileri gittin.”

John bir bebeğin dizleri kadar kırmızı ve ahmak bir suratla bana baktı.

“Daha yeterince ileri gitmedim, sayıp dökmeğe hazır değilim henüz, şimdi beni dinle, Johnny Raftery, birilerinin elinde oyuncak oluyorsun, inan bana, babanın dürbününü alıp şu ön camdan dışarıya baksan, senin küçük hanımefendinin yediği haltları görürsün. Bazı akşamlar şu ileride park etmiş tırın arkasından hiç çıkmıyor, Pete ya da Kameron’ın yarım akıllı oğlu da gelip istediğini yapıyor. Dinle Johnny, geçen pazar o feci rüzgârda verandasında oturup da Ginny’nin don giymediğini görmeyen tek bir kadın kalmadı mahallede.”

Kocam, “Öff Dolly,” diyerek başını ellerinin arasına bırakıverdi.

John o domates kırmızısı suratıyla, “Bak gör, anne, iftira atıyorsun, onu razı edip sana karşı iftira davası açtıracağım,” diye höykürmeye başladı. “Evet, gidip ona evlenme teklif edeceğim, onu seviyorum, söylediklerin umurumda bile değil.

“Eğer gidersen, Johnny,” dedim ölü balık kadar sakın bir sesle, gözlerimi dua edercesine ve gözdağı verircesine havaya dikerek, “ben de şunu yapmak zorunda kalırım.” Mutfaktaki biraz körleşmiş bıçaklardan birini aldım ve en az üç milim kadarını kalbimin üzerindeki yağlı kısma sapladım. Anlaşılan, orta yaşlı bir kadının kalbi üç milimden daha derine gömülü; bunu size bizzat yaşayan biri olarak söylüyorum. Yine de, gözünü dikmiş bana bakan oğlumun hatırına bir miktar kan çıktı; geceliğime şöyle bir dokunduktan sonra sabahlığıma yayıldı, önlüğümdeki lekeyse bir İtalyan kilisesindeki tasvir kadar kırmızıydı. John dizlerinin üzerine çöktü, başını kucağıma gömdü. “Anne, anne, yaraladın kendini,” diye çığırdı. Kocam tek kelime etmedi. Öfkesini dişlerinin arasında zaptetti, ama daha sonra bana şöyle dedi: Kabullen. Yüreği yumuşamıştı.

Ertesi sabah Ginny’ye, Carlo’nun dükkânında rastladım. Önce oralı olmadı. Sonra baktı ve “Ne güzel bir gün, değil mi, Bayan Raftery,” dedi.

“Hımm,” dedim. (Gerçekten de güzeldi.) “Bunun nasıl bir gün

olduğunu nereden biliyorsun?” (Bununla ne kastettiğimi ben de bilmiyorum.)

“Sorun ne, Bayan Raftery?” dedi.

“Hah! Sorunmuş!”

“Şey, yani, demek istediğim, bana ters davranıyorsunuz, bu sabah benden hiç hoşlanmıyor gibisiniz.” Hafifçe güldü.

“Yo, hoşlanıyorum. Senden fazlasıyla hoşlanıyorum,” dedim lafi ağzına tıkayarak. “Asıl sen Johnny’den hoşlanmıyorsun. Hoşlanmıyorsun işte.”

“Ne?” dedi, bu karşılığı daha iyi gözlemlemek için başını kaldırarak.

Ginny’nin kolunu sertçe dürterek, “Hiç, hiç, hem de hiç,” diye haykırdım. “Hiç, hiç hoşlanmıyorsun!” “Hadi çıkalım buradan. Ginny, John’dan hoşlanmıyorsun. Sana kur yapmasına, seni sıkıştırmasına izin veriyorsun, çünkü o çok iyi biridir, seni daha fazlasına zorlamayacaktır.”

“Bu seni ilgilendirmez, sen kendi işine bakmalısın,” dedi Ginny tatlılıkla; sonuçta ondan büyük (ve gözleri yaşla dolu) olan kişi bendim.

“Oğlum beni ilgilendirir.”

“Hayır,” dedi, “o bir yetişkin.”

“Oğlum o benim. Tek bir oğlum kaldı ve o da beni ilgilendirir.”

“Hayır,” dedi, “kimseyi ilgilendirmez.”

OĞLUM BENİ İLGİLENDİRİR. MANEN VE MADDETEN.

Büyüğü olduğum için kesin olmakla birlikte yumuşak bir dille, “Ah, hayır,” diyor. (Bunu pek çok kez fark ettim. Gençler size bakıyorlar ve birden, sizden daha uzun yaşayacakları kafalarına dank ediyor; bunun üzerine o soğuk, kaskatı tavırlarını azıcık yumuşatıyor, bakışlarını da sık sık sizden birkaç santim uzağa kaydırıyorlar. Bunu siz de fark ettiniz mi?)

GRACE PALEY

ölü dilde BİR hayalperest

Gözlem gücüyle okurunu şaşırtmayı başaran Grace Paley, kendi deyişiyle, yaşadığı ülkenin ve şehrin sakladıklarını gün yüzüne çıkarmaya, anlatılmayanı anlatmaya çalışıyor. Bu son derece gerçekçi ve kimi zaman taşıdıkları dramatik içerikle zıtlaşan eğlenceli diyaloglara dayalı öykülerde, New York'un alt sınıf insanlarının, göçmenlerin, bekâr annelerin, aldatılan karıkocaların yaşamlarına bütün doğallığı içinde tanık oluyoruz.

Son yüzyılın en büyük yazarlarından biri olan Grace Paley, dile yeniden can veriyor ve önünüze hayal edebileceğinizden de zengin ve şaşırtıcı bir dünya seriyor.

George Saunders

Çok az sayıda yazar, onun karakteristik konuşma diliyle anlattığı etkileyici ve komik öykülerindeki o doğaçlama sesle boy ölçüşebilir. Bu mükemmel seçki, Paley'nin cömert ruhunun bu yüzyılın geri kalanına armağanıdır.

Ursula K. Le Guin

delidolu.com.tr

Facebook icon Instagram icon Twitter icon
delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-25-0

9 786052 349250